

ie
oin
ag

Úvodník

Jak se dostat na vrchol Sněžky?

Snad pomocí koloběžky? Nebo nazout svoje běžky - do sněhu tisknout rovnoběžky?

O všech nejrůznějších odrůdách “-běžek” se v tomto čísle, milí čtenáři, budete moci dočíst. A tam to samozřejmě nekončí! V tomto čísle na přečtení čeká několik fejetonů, s profesory zavzpomínáte na jejich zážitky z hor, bude vám doporučeno několik knih do mrazivých večerů a samozřejmě vás neochudíme o nádherné fotky a ilustrace, které celému číslu dodávají skoro mrazíkovský šmrnc.

Ať jste na horách, doma nebo ve škole, přejeme vám příjemné počtení a hezky strávenou zimu. S běžkami i bez běžek, nížinu i výběžek, zdolejte a čilujte :).

Vaše (se špetkou nadsázky) básniřské duo
Justý a Linda

Redakce

Justýna Tůmová VII. A

Linda X. Součková VII. B

Beni Peterková V. A

Sebastian Salfellner VII. B

Christoph Slaměnik VI. B

Miram Žytková II. A

Juliana Nermutová I. B

Vítek Frei VII. A

Adála Vítková IV. A

Alžběta Šváblová V. B

Andrea Bozzali - výměnný student v VII.B

korektura

Kilián Benda, VIII.A

Vítek Frei VII.A

Martin Janata, VII.A

obálka + ilustrace

Āteřina Vrtišková, VII.A

sazba

Christoph Slaměnik, VI.B

agónie leden 2021

Obsah

- 2 Úvodník
 - 3 Krátké zprávy
 - 4 Rovnoběžky
 - 7 S profesory o buchtách, běžkách a angínách
 - 8 Jen tak o zimě
 - 9 Když si Pražák zalyžuje více než kdejaký Fin
 - 10 Asamkirche
 - 12 Vánoční koleda s debatním klubem AG
 - 13 Something from Andrea to hear
 - 14 O kultu teuranů
 - 15 Noťasový fejton
 - 16 Naši youtubeři - Natyla
 - 16 Vyzvědači 2021 - ohlédnutí
 - 17 Tipy na knížky
 - 18 Memes a Koloběžka
-

Krátké zprávy

Lept se jim směla na paty, těm našim oktávám. Covid je připravil o Společňák, teď musel být odsunut i Maturák. Stále se ale můžete těšit na Agoru, kterou mnoho z nich připravuje. #SnadSeAgoraTakyNepotopí #JakožePodHladinu #ChápeteHaHa

You know where dreams come true - at Disney! A to potvrdila i naše Akademie. Díky sextánům za organizaci a sláva vítězné čtvrté Bé! #Sovinismus #Sexismus #ALatentníRasismus #LegendárníPapaKoroš

Že ÁGéčkovské lyžáky jsou jízda - a to nejen po sjezdovce - poznaly sekundy, které se vypravily do Janova nad Nisou. #DvaRokyPrázdnin? #MoreLikeDvaDnyŽváčka

Elementární součástí řádu studentského života je, že když dostanu vysvědčení, tak mi začínají prázdniny. V tomto směru bylo letošní pololetí poněkud výstřední. Zcela nestandardně jsme si na volno museli ještě tři dny počkat. #TrpělivostPrázdnyPřináší #BeztakVšichniByliVKaranténě

Rovnoběžky

Rovnoběžky. Dvě souběžné ocelové koleje. Rok 2028. Nejkratší cesta skrz rakouské Alpy. V krátkých intervalech přes pražce sviští mezinárodní rychlíky. Za tlustými okny klimatizovaného vlaku se bodová světla mění v dlouhé, rychlostí rozmáznuté čáry. Hypermoderní souprava právě letí osmadvacet kilometrů dlouhým tunelem spojujícím severní a jižní svahy do nebe čnicího horského masívu. A cestující, již v pohodlných křeslech pracují, poslouchají hudbu nebo si prohlížejí nejnovější příspěvky na sociálních sítích, sotva tuší, o co přichází. A možná je to dobře.

Teprve odnedávna je cestování přes Alpy tak rychlé a pohodlné. Vzdálenost, kterou v brzké budoucnosti (tunel se zatím nachází ve fázi výstavby) urazíme za 15 minut, byla před dvěma sty lety téměř nepřekonatelnou. Kdo se totiž vydal z Vídně na jih, narazil na překážku Alp, jejíž náročné a drahé zdolání občas trvalo i několik dní.

V polovině 19. století se začala budovat tzv. Südbahn, železniční trať, jež měla spojit honosnou Vídeň s nejdůležitějším obchodním přístavem rakousko-uherské monarchie – Terstem. Do užšího výběru se dostalo mnoho plánů nejrůznějších inženýrů, které mimo jiné doporučovaly obejít hory a směřovat koleje na jih přes Maďarské nížiny. Jeden inženýr se však výzvě postavil a předložil v roce 1842 zcela revoluční návrh: chtěl vést trasu přímo přes hory. Byl to mladý a charismatický Carl Ritter von Ghega, který v předchozích letech na svých cestách do Anglie a Spojených států nasbíral inspiraci i znalosti potřebné k provedení projektu. Po úspěchu ve výběrovém řízení 1848 začala stavba Semmeringbahn (části Südbahn vedoucí přes nejdůležitější průsmyk – Semmering).

Koleje se místy doslova lepí na strohé skalní stěny, pak zase vysoko nad špičkami stromů překonávají propasti po kamenných viaduktech a tam, kde příroda projektu nastavila své tisícileté vápenité čelo, se pomocí trhavín do nitra hor vyhloubily tunely. Trať se malebně přizpůsobuje rázu krajiny, což je snad nejlépe vidět z vyhlídky 20-Schilling-Blick, mající své jméno podle dvacetišilinkové bankovky, na které byl pohled do údolí po desetiletí vyobrazen.

Na Semmering a tuto vyhlídku jsem se minulý rok o prázdninách dostal náhodou při rodinném výletu. Zasl jsem nad pohádkovou scénérií rozprostírající se před mýma očima. Vše bylo tak čistounké a plné roztomilých detailů jako bratrancova modelová železnice, kterou jsem jako desetiletý kluk nesmírně obdivoval. Když jsem si pak doma na internetu prohlížel fotky tohoto magického místa, uvědomil jsem si, že existuje sice spousta výletních snímků, ale že nikdo zatím nepořídil opravdu uměleckou fotografii zachycující kouzlo celého kraje. Později jsem náhodou zjistil, že slunce v určitý den bude zapadat přímo za jedním z viaduktů mezi horami. Bylo jasné, že se vrátím, ale o tom možná někdy příště... •
(fotografie: Sebastian Salfellner, doplňkový snímek na zadní straně: Christoph Slaměník)

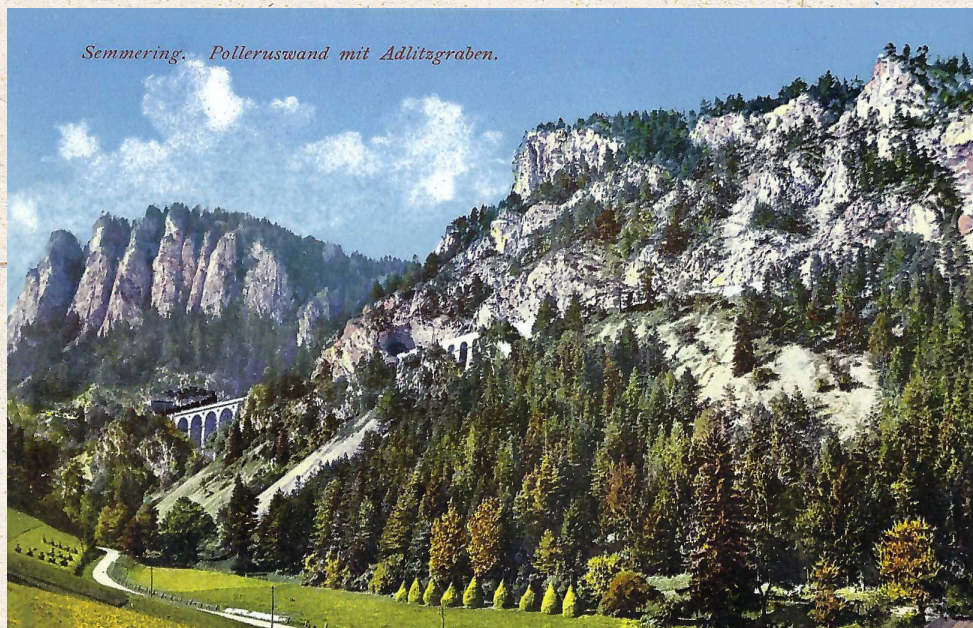
Architektonický skvost uprostřed hor

Dvacetíšilinková bankovka zobrazující Carla Rittera von Ghega a jeho mistrovské dílo

Západ slunce na Semmeringu

Semmering, jak jej při své návštěvě spatřil spisovatel Franz Kafka

S profesory o buchtách, běžkách a angínách

Elegantně jsme vklouzli do lyžařské sezóny. A ač u nás v Praze sníh napadne ob tři týdny, mnozí se již jistě stihli vypravit do hor, aby vyvětrali své běžky či sjezdovky. Anebo to plánují. Mnoho z nás má v této souvislosti také jistě hromadu vzpomínek na školní lyžařské kurzy - což se dozajista netýká pouze studentstva. Poprosili jsme proto několik členů učitelského sboru, aby s námi na takové zájezdy zavzpomínali. Nyní vám tedy přinášíme jejich výpovědi - o buchtách, běžkách a angínách.

Na běžkách, které byly v dezolátním stavu, neb patřily ke školnímu eráru, sjíždět zledovatělou sjezdovku... a „vydržat“ :-).

V rámci lyžáku na ZŠ, neb to byl třičtvrtěrok do revoluce, se musel uskutečnit branný závod - přeručkování (pomocí nataženého lana) horského širšího potoka ve výšce cca 2 m, orientace dle mapy a kompasu, běh v minus 10 do kopce a z kopce po ledu, neb bylo po oblevě, ošetření a přenos zraněného... přežít, nezabít se a hlavně zvítězit :-). „Moje dvojice“ byla na úžasném 3. místě a já už pak nemusela na svah na běžkách, jelikož jsem z výkonu dostala angínu a zbytek lyžáku jsem proležela v posteli.

- Jana Ginzellová

Ochchch... Úžasné. Jak v sedmé třídě, tak ve druháku na gymplu.

Lyžovala jsem dobře (nezávisle na lyžácích), odbourávala jsem tím image šprta. Zdi pokoje jsem měla polepené plakáty a fotkami lyžařských hvězd té doby.

Když jsem byla v té sedmé třídě na lyžáku načapána v noci na pokoji, kde jsem neměla co pohledávat (jedli jsme tam jakési buchtý z domova a povídali si...), nechali mě vedoucí (=učitelé) stát celou noc na chodbě, když tedy nemám potřebu spánku. A druhý den mi dopřáli extra záprah (vyběhnout sjezdovku a pěší výlet navíc), ale bylo to spíš takové vzájemné škádlení :-). Dneska by jim to asi neprošlo.

Moc ráda na lyžáky, na školní lyžařský oddíl a učitele, kteří s námi jezdili a na lyžích s námi všude možně trávili i prázdniny, vzpomínám.

- Martina Moravcová

Zázitek mám ze tří lyžařských kurzů.

Lyžařský kurz v sedmé třídě ZŠ, Šumava - obtížné shánění lyžařského vybavení, v době konání kurzu obleva a dešťové přeháňky - po sněhu ani stopa, zato blátivých stop všude nepočítaně. Lyžařský kurz se změnil v pochodovací za každého počasí, rozšířený o zoufalé pokusy usušit se, takže jako bonus si polovina třídy ještě užila nachlazení, angíny a kdo ví, čeho dalšího.

Pak lyžařský kurz na gymnáziu. - opět Šumava. Nejlepší na celém kurzu byl v student FTVS, kterého jsme měli jako jednoho z instruktorů. Na každý večer měl připravený hodně veselý program, takže po kurzu nás nejen bolely svaly zapojené při sjezdování, ale i všechny svaly zapojené při smíchu. Aktivity z večerního programu, které si člověk nejlépe pamatuje,

ovšem nejsou publikovatelné.

A konečně lyžařský kurz na VŠ v Krkonoších - opět pokus naučit se na sjezdovkách a opět docházím k závěru, že tato prkýnka mi k srdci nepřiřostou. Naštěstí mám s sebou běžky a nacházím další spřízněné duše, původní sjezdařský kurz se pro malou skupinku mění na běžkařský a běžky to byly ty nejlepší. Stopy krásně upravené a nikde nikdo, protože většina lyžařů sviští z kopce nebo stojí ve frontě na vleky, počasí naprosto dokonalé, výhledy, panoramata a večer finská sauna :-).

- Anonym •

Beni Peterková

Jen tak o zimě

Zima je...

Jaká je zima?

Zima může být tak bílá jako čerstvě napadlý sníh, jako urolbovaný, zledovatělý sníh, jako sníh, velké vločky a žádná z nich není stejná.

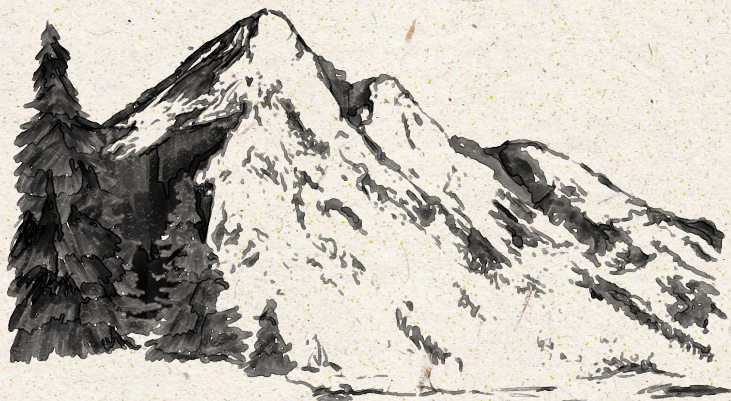
Může být i černá, černá zimní tma ve tři odpoledne, černé uhlí na zátop, černé bobule ptačího zobu.

Zima může znamenat i společenství - proč ne? Vytopená místnost, lidské teplo těch, na kterých nám záleží, teplé pití.

Koulovačky. Jíní na tvých řasách a černá pod nimi. Zimní přátelství.

A pak - zimní samota v horách. Naprostá, úplná. Nikde nikdo. Kolem dokola jen ta bílá, zpod ní vykukuje tmavě zelená stromová. Nesedíš, stojíš nebo jdeš nebo běžíš až do doby, kdy se začne smrákat, a třeba i pak, jen ne moc dlouho. I kolem obydlí, kam se vracíš, ta samota profukuje, to jediné, co slyšíš. A miluješ to tak moc, ty můj nepatrný človíčku.

Zima je občas úžasná. •

Linda X. Součková

Když si Pražák zalyžuje více než kdejaký Fin

Ve Finsku je sněh. To je funkční rovnice, těžko vyvratitelné tvrzení a realita, jež je platná od začátku prosince do března na jihu, do dubna na severu. A že je toho sněhu požehnaně! Jdete do školy, sněží. Jste ve škole, koukáte se z okna na scenérii jako z pohádky. Jdete ze školy, snaží se vás zabít led na chodníku a když uléháte večer do postele, zase sněží. S výjimkami toto bývá standardní finská zima.

Proto by se mohlo zdát, že Finové musí snad pořád lyžovat, bruslit a stavět sněhuláky. Pro co jiného by se využilo tolik sněhu, no ne? Opomenuli činnosti jako shazování sněhu z auta, vymetání cestičky, aby se člověk dostal domů, a podobné kratochvíle, bruslení a stavění sněhuláků jsou opravdu velmi oblíbené činnosti. S lyžováním to však je trochu jinak.

Lyžování jako běžkování tu je mnohem populárnější než sjezdové lyžování. Proč? Protože je mnohem dostupnější. Sice jsem za tu polovinu zimy, co jsem tu strávila, viděla dohromady běžkovat tři lidi, pořád by se to dalo považovat za majoritní koníček. Člověk nasadí běžky před barákem a jede se projet. To ovšem funguje spíše na vesnicích. Ve velkých městech jako Turku či Tampere jen těžko zahlédnete lyžaře jako u nás na Karlově mostě.

Finsko je oblast plná nížin. Co když si tedy Finové chtějí zalyžovat na sjezdovkách? To je potom, pokud žijí na jihu, čeká alespoň desetihodinová cesta do Laponska, nejsevernější a nejřidčeji obydlené finské provincie. Tam si alespoň na týden pronajmou chatu, lyžují a výletují, a poté se o několik stovek eur kratší vrací dalších deset a více hodin domů. Nebo letí letadlem, to poté záleží na finančních možnostech výletníka. Mnoho Finů v mém okolí jezdí do Laponska jednou ročně, takže mnoho z nich ani nemá doma lyže či snowboard.

Lyžařský výlet Fina z jihu do Laponska bych přirovnala výletu Čecha do Alp: mnoho možností lyžování a krásné zážitky výměnou za dlouhou cestu a každoroční plácnutí se přes kapsu. Češi narodil od Finů mají ale možnost místo Alp vyrazit do Krkonoš, Jeseníků či Beskyd. Finové mají nejbližší právě Laponsko. Anebo ještě mohou vzít život do vlastních rukou a zalyžovat si v divočině. To už je ale jiný příběh, který by mohl skončit třeba setkáním s medvědem. •

Asamkirche – nenápadný zázrak v jádru Mnichova

Každá pravidelnost, stejnorodost i neměnnost musí být pro zachování půvabů vždy něčím narušena. Týká-li se tedy toto číslo Agónie různých „-běžek“, rád bych milé čtenáře provedl místem, které nebyť kostelem, je tam pojem rovná čára neslušné slovo.

Kostel svatého Jana Nepomuckého v Sendlinger StraÙe je relativně nenápadná barokní stavba nacházející se uprostřed jedné z nejušnějších obchodních tříd Mnichova, jež svou výškou téměř nepřevyšuje ostatní budovy v okolí. Tím se navenek značně liší od ostatních mnichovských domů Božích, neboť toto město skýtá i opravdové titány mezi chrámy, jako je Frauenkirche nebo svatý Kajetán. Pouhý kilometr chůze od právě zmíněného Dómu Panny Marie se ocitnete před sídlem bratří Asamů se zdobenou fasádou, s nímž splývá kostel, na první pohled vyhlížející jako větší kaple.

Při vstupu dovnitř vás okamžitě uchvátí nepřeborné množství dynamické barokní malby, sochařství, štukatérství a skryté symboliky. Jako první si o pozornost požádá žluté okno hlavního oltáře, symbolizující nebeskou zář. Nalevo od něj stojí Královna Nebes podávající svatému Janovi vavřínový věnec. Scéně dominuje Svatá Trojice – Bůh Otec pozdvihuje Kristův Kříž pod stříbrně zářícími křídly Ducha Svatého. V dolní části oltáře si všimáme jazyka obklopeného pěti hvězdami, hlavních atributů svatého Jana Nepomuckého. Po stranách stojí sochy dvou významných světců téhož jména: Jana Křtitele a Jana Evangelisty.

Stropní freska vyobrazující život sv. Jana byla záměrně namalována tak, aby byla perspektiva správná při pohledu od vchodu, což má svůj důvod. Pokud se totiž pokusíte krásy stropu a balkónu prohlížet z lavic kostela, koledujete si o poškození krčních obratlů. Vzhledem k rozměrům kostela bylo totiž při výzdobě nutné nevynechat jediný centimetr čtvereční a stavět jediným možným směrem – do výšky. Nejlepší pohled pro prohlídku je jednoznačně z obvodového balkónu, ale tam jsem se osobně dostal jen po domluvě s kostelníkem farnosti sv. Petra, neboť jsem fotografie poskytoval pro akademické účely.

Bratři Asamové (Cosmas Damian a Egid Quirin), legendy německého barokního umění, se rozhodli zanechat své Magnum Opus právě v hlavním městě jejich rodného kraje, Bavorska. Pokud se tam ovšem příští léto nedostanete, nezoufejte. Umělci zanechali mnoho děl nejen po největší spolkové zemi dnešní SRN, ale i například v Praze, kde jsou mj. autory stropní fresky Zázrak svatého Vintíře v Tereziánském sálu Břevnovského kláštera a výzdoby kostela sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí. Závěrem stojí za zmínku, že o svatém Janu Nepomuckém, jedné z největších osobností českých dějin, se můžete doslechnout 1. 3. 2022 na Agoře od předního odborníka na tematiku a kunsthistorika P. Miroslava Herolda SJ. Zvláštní dík také patří panu Matthiasi Mehnertovi, který mi vstup na balkon kostela umožnil. (fotografie: Christoph Slaměnik) •

Vánoční koleda s debatním klubem AG

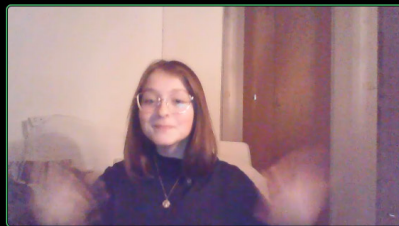
Pozdě, ale přece! Naše malé debatní kolegium bylo 17.-19. prosince opět vysláno, aby reprezentovalo naši školu na dalším debatním turnaji (tentokrát kvůli nepříznivým kovidovým podmínkám přes naše milované počítačové obrazovky). Debatování se díky tomu otevřely dveře k novým aktivitám. Kromě obvyklého debatování se v průběhu turnaje pořádala i soutěž o nejlepší Vánoční výzdobu. Vyzdobit se smělo nejen pozadí, ale i vlastní tělo či -jako v případě výherců- i třeba...trpaslík...

K tezím: Teze byly různé, připravené, nepřipravené, vyhrané, prohrané... tematické! Poslední nedělní teze zněla „Měl by Ježíšek zpřístupnit seznam těch, kteří byli hodní a dostanou dárky, veřejnosti?“

Ano? Ne? My jsme byli negace, takže Ježíšek nerespektuje soukromí, protože jsme mu všichni nedali ústní souhlas, tudíž porušuje zákony...takže ne...ale policii klidně...asi...

Celkem jsme získali tři výhry z pěti, což je více než polovina. Takže jsme usoudili, že to je úspěch, a šli jsme v klidu a míru s pocitem dobře vykonané práce dobalovat dárečky nebo dopékat cukroví. Vánoční nálada sice není úplně v tuto chvíli aktuální, ale budeme dělat, že jsme vás tímto naladili ;))

Krásný nový rok všem, kdo si dali tu práci a přečetli si náš debatní článek! •

Andrea Bozzali

Something from Andrea to hear

Hello, my name is Andrea Bozzali and I come from Italy. I landed in Czech Republic on the 27th of August 2021, and I left on the 29th of January, for a total of 5 months here. When I joined the school I didn't know anyone except my host brother and some friends of his, but when I got into my class, 7B, I immediately made new friends. They were all kind and easy going, and they made me feel home in a foreign country. What I enjoyed the most were the dance lessons in preparation for the Společenský Večer. We hanged out often and they showed me many places in Prague. I recommend an experience like this to everyone and I thank all the people I met in Czech Republic.

Překlad redakce:

Zdravím, jmenuji se Andrea Bozzali a pocházím z Itálie. Do České republiky jsem dorazil 27. srpna 2021 a odjel jsem 29. ledna, čili jsem zde strávil celkem 5 měsíců. Když jsem do této školy nastoupil, kromě svého hostitele a pár jeho přátel jsem tu nikoho neznal. Ale když jsem začal chodit do své třídy 7. B, ihned jsem si udělal nové kamarády. Všichni byli laskaví a pohodoví a cítil jsem si díky nim i v cizině jako doma. Nejvíc jsem si s nimi užíval přípravy předtančení na Společenský večer. Často jsme spolu trávili čas a oni mi ukazovali nejkrásnější místa v Praze. Podobný zážitek mohu každému a děkuji za něj všem lidem, které jsem v Česku potkal. •

O kultu teuranů

Malý vhled do mého fiktivního světa

I stalo se v době, kdy vládl v Seborgu Asetaon II., dvacátý devátý král té země, že se opět objevil kult teuranů. Teurani žili na zemi kdysi, ještě před příchodem rëmos, lidí nebo elfů, spolu s draky, obry a pynetyry. A ovšem také s drakobijci. Ale ti povstali a velkou sílu získali až později, do té doby žili na stejné úrovni jako ostatní dávní tvorové, nesmrtelní a ohromní.

Teurani měli šest tenkých ostrých nohou, z nich jeden pár na zádech, takže nebylo možné je převrhnout. Na hlavě měli čtyři rohy, oči měli úzké a rudé a z protáhlé horní čelisti jim čněly dva výrazné zuby. Tělo neměli o nic větší než skřet nebo karakat, ale jejich nohy je činily alespoň dvakrát většími. Jejich hlavní síla však nespočívala ve velikosti nebo rychlosti, ale ve schopnosti mluvit všemi jazyky a přesvědčit skoro každého o skoro čemkoli. Proto měli v prvních dobách nejvíce následovníků a často bojovali mezi sebou nebo s jinými dávními tvory. Dokonce i bytosti z velmi vyspělých civilizací, jejichž jména už jsou zapomenuta, se k jejich kultu připojovaly a uctívaly je. Můžeme se pouze domnívat, jak tehdy kult teuranů vypadal, ale nejspíš podobně jako v době vlády Asetaona II., a sice se jednou týdně vybíral jeden z uctívačů, aby byl sežrán teuranem, který své následovníky přesvědčil, že to je to nejlepší, co je může potkat. Mnoho z nich před smrtí prozřelo a už se nechtělo dát pozřít, ale ostatní to brali jen jako projev dobré vůle, že chce daný jedinec tuto výsadu přenechat někomu jinému.

Když poté přišla válka rëmos s draky a nastalo Věčné příměří, zbylo teuranů a jiných dávných tvorů tak málo, že se schovali pod zem a dlouho po nich nebylo vidu ani slechu, neboť přišel úsvit lidí, elfů, trpaslíků, zlobrů a mnohých jiných, zkrátka nový věk.

Ovšem legenda praví, že v dobách, kdy se na zem vrátí bájní tvorové, povstane poslední drakobijce. A my již víme, že povstal, z toho tedy jasně vyplývá, že se také vrátili teurani, obři, draci i pynetyři.

A skutečně, podíváme-li se na vývoj té doby zblízka, zjistíme, že na několika místech se počaly vyliďňovat vesnice, někdy i města, a i když k otevřeným válkám s teurany nedošlo a ani o nich z té doby nejsou žádné zmínky, je jejich přítomnost více než zřejmá. •

Noťasový fejeton

Dvakrát kompaktní to není, usoudím, když vezmu do rukou červený látkový obal, ve kterém se skrývá můj úplně první notebook.

Když mamka prohlásila, že to bude spíše psací stroj, měla v podstatě pravdu. Do batohu by se mi určitě nevešel a váží jako některé moje cihly – ty knižní. Ale koho to zajímá. Je to noťas a je můj! (Wahoo!)

Až do teď jsme doma měli jen dva počítače. První je stolní, trvá mu tři minuty, než se načte, a navíc stojí v pracovně, kde je většinu času rušno: buď se mamka prohrabuje dokumenty, nebo tatka se sestrou hrají deskovky, nebo sestra cvičí na žebřinách – no co, vy doma nemáte pracovnu, studovnu, společenský salón, pokoj pro hosty a tělocvičnu v jednom pokoji? Ne? Dobře, pojďme raději dál.

Druhý je notebook, který naši koupili asi před půl rokem. Je sice naprosto super, jenže ho má většinu času zabraný sestra. Má na něm totiž Minecraft.

Pak je tu vlastně ještě druhý notebook, ale ten je mamčin pracovní a já se k němu jen tak nedostanu. Jednak k němu nevím heslo, a navíc by mě mamka asi zabila, kdyby na to přišla. A pak přišel včerejšek. Rodina od strejdy J. se u nás stávila, že mi něco potřebují ukázat. Když jsem se na to později ptala mamky, smála se, že si prý myslela, že některý z mých dvou bratránků potřebuje pomoc se slohovou prací. A ono ne.

Místo toho jsem dostala tenhle laptop! Pravda, je těžký, velký, bez internetu a musí být pořád připojený k elektřině, jinak se vypne po půl minutě, ale koho to zajímá. Je to noťas a je můj! (Wahoo!)

Odhrrnu ze stolu poznámky o větrné energii, domácí úkol z matematiky a pracovní listy o římské literatuře (hergot, proč vždycky dávají učitelé tolik úkolů těsně před koncem pololetí?) a do vytvořeného prázdného místa posadím notebook.

Tak fajn. Tady je nabíječka, ale kde se to vlastně zapojuje? Včera ti to strejda ukazoval, tak si vzpomeň! Tady... ne, to je ná sluchátka, tohle na USB disk, tady... to ani nevím na co... aha, tady. Ono je to zezadu, a ne ze strany.

Opatrně zvednu monitor, abych ho neutrhla. Počítač pípne, jako že se tedy zapíná, a já se vrhám pod stůl zapojit ho dříve, než se pro změnu típne.

Když zase vystrčím hlavu nad stůl, tmavě zelená barva vypnutého monitoru se změní na černou, pak modrou a nakonec na mě vyskočí fotografie západu slunce.

Otevřu Dokument1 a začnu psát. Hergot, proč to nic nedělá? Ne, dobrý, planý poplach. Jen se to seklo. To se asi bude stávat častěji. Ale koho to zajímá. Je to noťas a je můj! (Wahoo!) •

Juliana Nermutová

Naši youtubeři – Natyla

Natyla je youtuberka, která na YouTube působí od roku 2014. Na svém kanále má 352 tisíc odběratelů a 207 videí přístupných veřejnosti. Její přítel Dan je taktéž youtuber. Ačkoliv nemají děti, v jejich domácnosti se nachází ještě jeden influencer, kocour Špek. Ten pomáhá Natyle s tvorbou videí a pomáhá dobročinným akcím (kočka v srdci). Natyla je velkou milovnicí lišek, což ukazuje její merch a také to v několika videích říká. Natačí různá videa s různými tématy a nejpopulárnější je série *Co by kdyby* nebo hra *Among Us* s jinými youtubery. Vidět se s ní můžete buď na akci Showtime nebo na letním táboře Geekcamp. •

Beni Peterková

Vyzvědači 2021 – ohlédnutí

V prosinci 2021 proběhl již 24. ročník tradiční Foglarovy hry - Vyzvědači a to s rekordním počtem účastníků - 87, přičemž se kromě jedné z oktáv zapojily všechny třídy!

Jsme rádi, že se Vyzvědači opět mohli konat i přes některé úpravy vynucené tehdejším epidemiologickým stavem. Nebylo možné vytvořit zázemí v hlavních stanech, proto byl herní čas zkrácen na pouhé dvě hodiny, a abychom místo stanů měli co hledat, zavedl organizátor novinku v podobě kořistění korouhví. Za její přinesení z cizího území se samozřejmě udílela bodová odměna. Inovace měla velký úspěch a podle všeho tento prvek zůstane nadále součástí hry i po obnovení hlavních stanů. Sraz byl tentokrát ve škole a kapitáni měli předem rozřazené otázky.

Vítězství patří žlutému týmu, ve kterém převažovali žáci kvart. Počasí se vydařilo moc pěkně a vyzvídání si snad všichni účastníci užili. Těšíme se opět příští rok, tentokrát na výroční 25. ročník. •

Miriam Žytková

Tipy na knížky

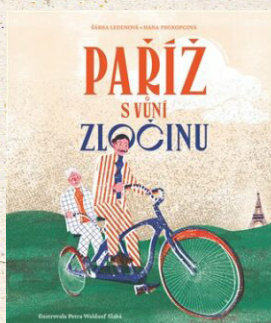
Lucy Maud Montgomeryová; ilustrace Ivona Knechtlová: Annin vysněný domov:

Pátý díl Anny ze Zeleného domu je zde! Anna se vdává a se svým milým Gilbertem se stěhují do vesnice jménem Four Winds, aby zde mohli žít v malém domečku, jenž leží hned naproti majáku. Anna je ve svém domově snů šťastná jako nikdy dřív. Život je však nevyzpytatelný, někdy plyne pokojně a klidně, občas vesele skáče jako horský potok, jindy se však umí rozbouřit jako moře ...

Šárka Ledenová + Hana Prokopcová; ilustrace Petra Waldauf Slabá: Paříž s vůní zločinu:

Zcela originální a s nadsázkou psaná detektivka, kterou si můžete částečně dotvořit sami! Příběh vypráví o panu Lupičkovi, jenž jede za svým kamarádem do Paříže. Zde se seznámí s panem Armaňakem - obětí krádeže, kterou bude muset vyšetřit. Pan Armaňak je totiž významný parfumér, kterému kdosi ukradl jeho výjimečný nos ...

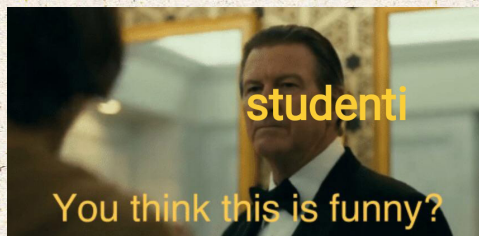
Sophie Hannahová: Hercule Poirot: Vraždy na Ledňáckově vrchu:

Zbrusu nově vydaná kniha psaná na motivy příběhů Agathy Christie. Hercule Poirot jede na Ledňáckův vrch, v sídle Richarda Devonporta, aby na jeho žádost objasnil vraždu jeho bratra, k čemuž se z vlastní vůle přiznala Richardova snoubenka. Během cesty na Ledňáckův vrch se stane jedna velmi zvláštní situace: jedna dáma odmítne sedět na svém sedadle, poněvadž je přesvědčená, že ji zde někdo zavraždí. Detektiv si s ní tedy vymění místo. Zdalipak tento incident souvisí se samotným případem? •

Anonym

Memes a inzerce

INZERÁT

**Už mě nudí chodit pěšky
chci využívat koloběžky!**

**Nedbám barvy ani stavu
jen ať je dobrá pro dopravu**

**Nabízím vám za výlohy
svoje unavené nohy**

**Těch já se s radostí zbavím
Zn.: A Petra Koláře zdravím!**

